

“Het waren een paar rijke en inspirerende dagen”. “Dank voor de mogelijkheid om naar binnen te gaan, innerlijke rust te hervinden, dicht bij mijn kern te komen.” “Een weldaad en een inspiratie voor de ziel.”

Zeeveld, 2 oktober 2008

Goede vrienden van Jan XVII,

Dankbaar mogen we deze vriendenbrief beginnen met een enkel citaat uit ons gastenboek. Om te illustreren dat steeds meer mensen de weg naar onze stiltedagen weten te vinden. Blijkbaar voorziet het karakter ervan in een behoefte. Hoe dit te omschrijven?

Het lijkt er soms op dat steeds meer mensen en organisaties hun heil en houvast zoeken in eendimensionale antwoorden. Jan XVII wil daaraan tegenwicht bieden. Door ruimte te bieden aan wie niet alleen de paradox omhelst, maar deze ook op zijn actuele betekenis wil onderzoeken. Hoe bijvoorbeeld een paradox te verstaan als: wie zijn leven wil behouden, moet het verliezen? Is er wel sprake van ‘verliezen’ waar door dik en dun wordt vastgehouden aan tijdgebonden interpretaties en uitdrukkingsvormen?

Dat er tijden waren dat kerken geen tekort aan leden kenden, kloosters geen tekort aan roepingen, kwam niet in de laatste plaats doordat ze aansloten bij hun tijd. Ze waren ‘relevant’ omdat ze daarmee ook werkelijk in relatie stonden. Onze inzet is al doende uit te vinden, te ‘horen’, welke geloofs- of monastieke opvattingen als door de tijd ingehaald beschouwd kunnen worden, en welke als voor onze cultuur relevant. In die zin zijn we als een laboratorium. Waar al doende wordt getracht de weg te vinden naar een contemplatief leven dat volop in de wereld staat, zonder dat het zich laat regeren door de waan van de dag – of het nu die van vroeger is of van nu.

Want is er nu werkelijk een gebrek aan roepingen? Of zou het kunnen dat de gevestigde contemplatieve praktijk, ons eigen micro-praktijkje in wording inbegrepen, alle goede bedoelingen ten spijt, toch te historisch belast ‘luistert’? Bijbels bezien lijkt het laatste meer voor de hand liggend dan het eerste. Dat mensen vaak van geen luisteren willen weten is een bekend verschijnsel. Maar verstomde ooit Gods spreken?

“Wat moet ik me van de hemel voorstellen?” werd eens een abt gevraagd. Diens antwoord: “zo weinig mogelijk”. Geldt misschien hetzelfde voor het contemplatieve leven? Zouden we ons er te veel bij ‘voorstellen’, om vervolgens die voorstelling te gaan ‘opvoeren’? Ontbreekt het ons wellicht aan de moed werkelijk leeg te worden; ontvankelijk voor wat God van ons vraagt?

Mogelijke antwoorden op vragen als deze mogen niet aan de oren van een eenling worden overgelaten. In 2005 leidde een vriendenbrief als deze ertoe dat Jan XVII en ondergetekende elkaar vonden. Met deze brief doen we graag eenzelfde oproep. Om bevlogen Godzoekers te attenderen op de mogelijkheden en inzet van onze stichting.

Wat valt er te doen voor wie zich hier zou willen vestigen? We voorzien in ons onderhoud door Zeeveld ook als groepsaccommodatie te verhuren. Schoonmaak, administratie, boekhouding, communicatie, het onderhoud van opstallen en tuinen – van de buitenkant bezien gaat het niet om hemelbestormend werk. Het is dan ook niet in de eerste plaats het soort werk dat het leven in Zeeveld zo bijzonder maakt. Wie hoopt hier in die zin een heel ander leven te beginnen, komt bedrogen uit. Ook hier gelden de wetten van de zwaartekracht. Het grote verschil is dat we ze erkennen vanuit het vertrouwen dat daarmee noch het eerste, noch het laatste woord over de mens gezegd is. Bovenal is het de geestesgesteldheid waarmee het werk wordt aangepakt die het leven in Zeeveld typeert.

“Bekeert u” was Jezus’ oproep telkens wanneer hij een ander dorp binnenkwam. “Kom tot jezelf” vertekst Huub Oosterhuis het. Het motto van onze stichting rept over ‘eenwording’. En zo is er een eindeloos aantal uitdrukkingen dat in de kern dezelfde beweging beschrijft. Het aanhoudend beoefenen van die beweging, daaruit bestaat ons eigenlijke werk.

In wezen is een monnik een vrijheidsstrijder. En zijn voornaamste wapen de oefening door gebed, werk en lezing zozeer te verstillen dat zich een oprechte ontvankelijkheid ontwikkelt voor wat aan ‘Gods orde’ is en de bereidheid zich daar aan over te geven.

Hopelijk houden alle inspanningen om Zeeveld boven water te houden, ons met beide benen op de grond. Maar uiteindelijk beogen deze toch vooral ruimte te scheppen voor de ontwikkeling van een contemplatieve gemeenschap; tijdeigen en brongetrouw. Zijn we nu, om met de abt van een onderbevolkt klooster te spreken, ‘een beetje erg één’, wellicht brengt deze brief ons, via u, bij kandidaten die daarin verandering kunnen brengen. Wie oren heeft, die hore. Meer dan deze brief kan doen, informeert onze website, www.Jan17.nl, over wat we zoal doen en beogen.

Voor uw doorgeleiden van deze oproep zijn wij u bijvoorbaat erkentelijk. Zoals we dat ook zijn voor uw andere blijken van steun en betrokkenheid. In dit verband zouden wij in het bijzonder uw eventuele vriendenbijdrage over het jaar 2008 op prijs stellen - voor zover u daar nog niet aan toekwam.

De genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van God en de eenheid met de heilige Geest zij met u allen.

Namens het bestuur van Stichting Jan XVII

Thomas van Kleef
Algemeen directeur